

2 Lásky
• jakosti

Jaromír Beránek

LÁSKY
2. JAKOSTI

JAROMÍR BERÁNEK

Úvod

♂

Jsem Pitch. Denis Pitch. Nejsem sice agent Jejího Veličenstva, ale mé finanční poměry jsou podobné těm královniným. Kecám. Mám na kontě upocených 80 mega, což jsou už jen dvě třetiny loňské výhry ve sportce. Ale zpět k mému jménu. V našich končinách není moje příjmení úplně obvyklé a musím přiznat, že ho raději před neznámými lidmi hláskuju. Obecně vzato, když za něj vyložené náhodně vložíte „a“, potom se ještě v křestním jméně vymění „D“ za „P“, tak je na veselé posměšky zaděláno.

Brzy mi bude 32, nicméně má matka velice často poznamenává, že rozumu mám tak na patnáct, v čemž jí přizvukuje má starší sestra. A to jsem jí koupil dům. Je rozvedená, má čtyři děti a je učitelka. Ta má tak co říkat.

Mám obrovské štěstí, že jsem si našel nejkrásnější holku na světě. To nekecám. Teď už dostudovala, ale seznámili jsme se ještě v době, kdy pomáhala tátovi jako servírka v hospodě. Od nikoho mi nechutnalo pivo tak jako od ní. A i když je o pět let mladší, je na život tak nějak prakticky líp připravena než já. Je to moje zlatíčko.

♀

Fakt nejsem zlatokopka, přísahám! Čestný pionýrský! A proč tedy Denis? Ani nevím, byl tak nesmělej, až byl roztomilej. I když to není dvoumetrovej chlap se sportovní postavou, kterýho jsem si vedle sebe představovala, nějak mě uchvátil svou bezprostředností a zábavnou povahou. A myslím, že mě miluje i s mými chybami.

Před časem mi umřela maminka a já tu zůstala sama s tátou, protože sestra Karin se přestěhovala do Londýna, kde založila rodinu se svou přítelkyní. Mně ty vztahy doted' nějak nevycházely. Donedávna škola, práce u táty, škola, práce u táty... Moc jsem vlastně nežila.

Často na svou adresu slýchávám: „Marti, proč ty ses vlastně dala na psychologii a neděláš modelku? Figuru na to máš, ksichtík taky, jezdila bys po světě, vydělávala hory peněz...“ Asi jsem nikdy na rozdíl od své ségry neměla takové ambice. Je mi jasný, že chlapům se líbím, a kdybych luskla... Ne, já to neumím. Jsem ráda taková, jaká jsem.

1

♂

„Marti? Martane!“

„Já tě slyším, Deny, nemusíš tak hulákat.“

„Hele, mám novej vtip. Víš, co dělá chorvatskej veterinář v důchodu?“

„Tak to fakt netuším.“

„Utrácí kuny!“ vyprskl jsem s vlhkou dávkou smíchu pointu fóru, který mi poslal Filip.

„Denisi, to je ale krávvovina,“ otočila se má přítelkyně na podpatku a pokračovala v uklízení nádobí z myčky.

„Mně přijde strašně dobrej.“

„Miláčku, co je legračního na tom, že někdo usmrcuje zvířata?“

„To je přece ta nadsázka. On žádný ty potvory nezabíjí, kunama se v Chorvatsku platí.“

„Já vím, čím se platí v Chorvatsku, jen mi to zrovna teď nepříjde vzhledem k Bonymu moc vtipný.“

Ach jo. V posledních dnech je nějaká přecitlivělá. Já přece nemůžu za to, že Bony byl starej a nemocnej. Když jsme si ho brali, oba jsme věděli, že to nebude na dlouho. Vlastně jsme si ho brát nemuseli, ale kdo by se o něj postaral, když paní Jíchová nikoho neměla. Navíc mi odkázala dům, tak by bylo hnusný dát její jedinou spřízněnou

čtyřnohou duši do útulku. Myslím, že u nás zažil krásný poslední rok života. Ale na druhou stranu chápu, že pro Martu je to hodně čerstvý.

„Jdeš už si lehnout?“ poplácá jsem Martinu po rozkošném zadečku upnutém v krátkých džínových kraťáskách.

„Nejdu, musím ještě pověsit prádlo a nasypat žrádlo Bohoušovi a Sofině.“

„Zlato, ty máš ty zvířata radši než mě.“

„Ty už jsi najíst dostal. A klidně jim to můžeš odnést sám. Ten košík s cibulí do sklepa stojí v chodbě taky už od rána, tak to můžeš vzít při jednom.“

„Já myslel, že bych s tebou mohl něco spáchat,“ snažil jsem se jí zajet rukou pod tričko a významně mrkal okem směrem k ložnici.

„Broučku, víš, že to ještě nejde,“ mázla mi na nos ždíbec pomazánky, která zbyla od večere.

„Sakra,“ ukončil jsem zklamaně průzkum jejího luxusního hrudníku a prstem si utřel upatlaný obličej. „Ale ruce a pusku máš v pořádku, ne?“

„Deny! Ty jsi hrozný prase!“

„Já jsem prase, jo? A kdo před čtrnácti dny žadonil o sex ve zkušebních kabinkách v Tesco?“ připomněl jsem Martině náš nedávný úlet v obchodním domě.

„To byla jiná situace,“ ohradila se.

„Jo? A v čem?“

„Byla jsem rozrušená z těch nových šatů.“

„Tak jo, oblíkej se a jedeme.“

„Kam, proboha?“

„Koupíme ti něco novýho na sebe.“

„Ty jsi pako! Mazej do toho sklepa.“

Když má ty svoje dny, tak bych ji někdy vyměnil. Ne proto, že nemůžu ukojit své potřeby, ale má takový děsivý směsice nálad, že se občas bojím něco říct, abych nějakou nechytнул. No jo, má toho teď víc než dřív. Dokud nechodila do práce, tak jsme si užívali každý společný den naplno, a i když sem tam dopadl na náš vztah menší deštík, pokaždé se všechno brzy vyjasnilo. Poslední dobou to sem tam maličko drhne, ale i tak ji miluju. A myslím, že i ona mě. Spojují nás naše zájmy a spousta zážitků, protože za ten rok jsme spolu podnikli tolik věcí, které obyčejný smrtelník nestihne možná za celý život. Jo, už jsme spolu rok. Aspoň myslím.

2

♀

Já se z toho chlapa zblázním! Stejně čekal, až vylezu ze sprchy, a musela jsem mu to udělat. No, nemusela, ale když ho tak rajcujou ty moje mokré vlasy... Jenže on ráno nevstává do práce. Ještě že je zítra pátek, už jsem z těch dětí nějaká vyfluslá. Člověk by nevěřil, kolik školáků má výukové a výchovné problémy. A stejně tak i jejich rodiče. Oni si fakt myslí, že mávneme kouzelným proutkem a z jejich sígra se stane andílek z vánočního betlému nebo z propadajícího šikanisty šprt, který nezvedne hlavu od učebnice.

Když jsem po rozednění zamáčkla budík, otočila jsem závistivě hlavu k Denisovi. Chrápe jako mimino. Už minimálně půl roku se snažím, aby si našel nějakou práci, která by naplnila aspoň část jeho dne. Pořád jen slibuje, milionář jeden potrefenej. Já vím, že nemusí, ale když se doma nudí, tak vymýšlí krávoviny a taky mu za těch jedenáct měsíců pěkně vyrostl

pupek. Jak vtipně podotýká, špatně mu peru prádlo, protože se mu všechno sráží.

Do háje! Co s tím autem je? Mačkám tlačítko startování jako o život, ale motor stávkuje. Vždyť jsem včera normálně přijela. A to auto je čtrnáct dní starý.

„Deny? Denýsku?“ snažila jsem se probudit spícího medvěda.

„Co je, co se děje?“

„Miláčku, já nemůžu nastartovat auto.“

„Jaký auto?“

„Moje, nový.“

Denis neochotně našel do pantoflí a hodil na sebe tričko. Když otevřel moje volvo a sedl za volant, podíval se na svítící palubku a pak na mě.

„Marti, to auto je sice funglovka, ale musíš do něj tankovat.“

„Já nemám benzín?“

„Nemáš naftu. I se zalepenýma očima vidím, jak ti tu bliká ta kontrolka.“

„Máš něco v kanystru v garáži?“

„To nemám, vezmi si moje.“

Převážně pracuju v Rokycanech, ale dneska musím zaskočit v poradně v Plzni, takže Denyho auto nepotřebuju, mám to pět minut pěšky. Akorát nezajdu nakoupit, jak jsem plánovala. A taky budu asi bez jídla, protože jsem na sedačce v autě zapoměla oběd. Tuhle roztržitost jsem určitě chytla od Denise.

Poslední dny je mi tak nějak smutno, protože kamarádce Vandě minulý týden umřela máma. Kdyby mi to Jitka nezavolala, tak se to ani nedozvím. Vanda už s námi nějaký čas nechodila na gymnastiku trénovat prcky, protože se o matku starala doma. Je to hnusný a nespravedlivý, mámy by neměly svým dětem umírat. Zvlášť ve věku, kdy sotva překročí padesátku. Stejně jako ta moje.

3

♂

Udělal jsem si kafe a sedl si na zahradu do altánu, což okamžitě přilákalo naši kočičí princeznu.

„Nazdar, ty potvoro. Kde máš Bohouše?“

Je zvláštní, jak člověk dokáže mluvit se zvířaty, i když vlastně nečeká jejich odpověď. Jenže naše Sofie jednou určitě mluvit začne. Pak se budeme divit, co z ní vypadne. Bohoušek si asi trochu přispal, protože standardně už by kolem mě taky poskakoval. Zvedl jsem hlavu k hodinám a bylo mi jasno. Náš pejsek právě pobíhá kolem plotu a číhá na pošťačku.

Tereza už mě zase bombarduje dvojsmyslnýma zprávama. Co se rozešla s tím poslíčkem z pizzerie, tak jsem pro ni zase objekt číslo jedna. A to i přes to, že Martina si mě úzkostlivě hlídá před podobnými typy, jako je Terka. Klasická zlatokopka, divoká a živočišná, krásná a neústupná. Její dvojče Simona je úplně jiná, klidná až flegmatická, a má dlouhodobě přítele. Obě tyhle pracovitý holky jsme zaměstnali jako servírky v hospodě U Námořníka, která patří otci mé přítelkyně Karlovi.

Mimo návrhů na schůzku mi Tereza poslala i fotku z postele, kdy nenápadně zpod peřiny vykukovalo jedno její ňadro. Ne že bych je už obě neviděl, protože s tím Terka nemá žádný problém, dokonce

jsem před časem měl i tu čest je pomuchlat v ruce. To když byla vloni Martina s holkama z gymnastiky v Bratislavě na závodech jejich holčiček a Filip dostal geniální nápad pozvat obě dvojčata k nám. Já to tenkrát jakžtakž ustál, ale Filda dokázal se Simonou skórovat. Oba měli tenkrát v sobě éčko, což je samozřejmě neomlouvá. Jedlička je navíc ženatej a má doma malou holčičku, takže tehdy ode mě dostal pěkněj ceres. Viktorka je druhý nejúžasnější miminko na světě, je strašně veselá a krásná, což se nedá tak úplně říct o její mamince. Helena je taková tuctová šedá myš, není vůbec hezká, zato je dost vyprasená.

Jednička mezi prcky je náš Lukášek. Ne náš s Martinou, ale mojí ségry. Denisa si ho pořídila se svým přítelem Zdeňkem, který má vlastní stavební firmu a jehož si nabrnkla po loňském rozvodu s tím jejím bývalým debilem. Lukymu je měsíc a podle Denisy je nejhodnější ze všech jejích dětí. Ze všech čtyř.

„Pane Kepko, dobrý den,“ pozdravil jsem do telefonu svého finančního poradce.

„Dobrý den, pane Pitchi, jak se máte?“

„Když to nechce být lepší... Máte pro mě nějakou investici?“

„No, ne tak úplně. Rád bych se vás na něco zeptal.“

„Povídejte.“

„Jak jste na tom s tím pozemkem v Letkově? Budete tam něco stavět?“

„No, přiznám se, že zatím asi ne.“

„Abyste rozuměl, mám klienta, který shání nějaký podobný prostor, tak jsem si na vás vzpomněl. Jestli byste neměl chuť tu vaši investici zhodnotit?“

„To nevyklučuju, ale akutně peníze nepotřebuju, tak by ta transakce musela být zajímavá.“

„Jestli se dobře pamatuji, vyšlo vás to asi na šest a dvě stě tisíc, je to tak?“

„Nějak tak,“ potvrdil jsem jeho kalkulaci.

„Dal bych cenu k jednání na devět nebo devět a půl. Co vy na to?“

„Tak jo, zkuste těch devět a půl a uvidíme. Pod devět bych nechtěl jít.“

„Určitě, rozumím. Já ho zkontaktuji a dám vám vědět, ano?“

„Dobře, zavolejte.“

Pan Kepka je tchán kamaráda Jardy. Živí se jako finanční poradce a zároveň obchoduje s realitami. Díky němu se nám povedlo velmi výhodně koupit obrovský pozemek na okraji Plzně a máme dohodu, že se ozve, pokud by se objevilo něco dalšího zajímavého k investování.

♀

Dneska jsem myslela na mámu. Chybí mi. Chápu tátu, že se znovu oženil, už je to skoro tři roky, co je sám. Marušku mám ráda i proto, že táta je zase spokojenej a nebručí jako dřív. Ale máma to není. Nechodím se k ní vyplakat na rameno, běžně se jí nesvěřuju se svýma trápeníma a radostma, nehladí mě po vlasech tak, jak to uměla jen má mamča. Blbá rakovina byla proti tomu, aby to tak zůstalo.

Z práce jsem si došla k holiči, nechala si trochu zastříhnout konečky a obarvit na svou oblíbenou černou. Denis byl dneska nějaký pozorný, možná ho rozněžnily ty moje nové vlásky, on je na ně totiž úchylnej, hlavně když jsou mokré. Připravil večeři, bylo ustláno, nádobí v myčce a posekaná zahrada.

„Deny, co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“

„Že je tu tak naklizeno, to není úplně tvůj standard.“

„Trochu jsem ti chtěl pomoci, abys nemusela do večera uklízet a měla čas i na mě,“ položil mi ruku na záda a posouval ji nenápadně níž a níž. „Ještě máš dneska zavřeno?“

Ten mě zase nasral! Když už jsme se chystali s Denem do postele, rozřinčel se náš domovní zvonek.

Byl to Šimon, můj nevlastní brácha. Když měli naši před lety manželskou krizi, táta od nás odešel a našel si paní, se kterou má Šimona. Po roce se k mámě zase vrátil. Šimovi je teď dvacet a studuje hotelovou vejšku v Praze.

„Ty jsi opilej?“ žďuchla jsem do něj, což ho intenzivně rozkymácelo.

„Néé, jenom maličko,“ ukazoval pomocí palce a ukazováku míru svého podroušení.

„Tak co se děje?“

„Sestřičko moje milovaná, prosím tě, mohla bys mě založit?“

„To by nepočkalo do zejtra? Na co potřebuješ peníze?“

„Já jsem byl trochu hrát a malilinko jsem prohrál. Tak jsem si půjčil a oni to po mně chtějí hned dneska vrátit.“

„Kdo to je, oni?“

„Takový ty týpkové, co ti půjčí, když potřebuješ.“

„Ty hraješ automaty?“ vložil se do konverzace Denis.

„Bedny néé, normálka kasino. Ruletka a tak.“

„Kolik jsi prohrál, ty blbečku?“ vyřála jsem mu políček.

„No, asi dvacet pět, jenže musím vrátit třicet.“

„Šimone, promiň, ty jsi debil! To se na mě nezlob.“

„Já se nezlobím,“ odpověděl a trochu se zapotácel. „Můžeš mě teda založit?“

„Ani nevím, jestli tolik peněz doma máme,“ podívala jsem se na Denyho. Ten na chvílku odešel a vrátil se s bankovkami v ruce.

Přišla jsem do ložnice asi za patnáct minut s rukama na obličej a ztěžka jsem vydechovala.

„Proč já nemůžu mít normální rodinu. Sestra je lesba a brácha gambler. Bomba! Asi začnu brát drogy, abych se trochu vyrovnala dnešním trendům.“

5

♂

Je krásná. Čím dál hezčí. Nevybral jsem si ji a priori jen proto, i když ošklivku bych úplně nechtěl. Mám rád silné, inteligentní a cílevědomé ženy. To všechno se skrývá v úhledném dárkovém balení jménem Martina Soukupová. Tenhle klenot se mnou žije už přes půl roku ve společné domácnosti. Spojenými silami jsme zmodernizovali dům, nechali na zahradě vybudovat luxusní relaxační centrum v podobě bazénu, vířivky a terasy s posezením, rozšířili jsme tchánovu hospodu, koupili pozemky na okraji města, užili si dovolenou na Seychelách, v USA i v Kanadě, našli kočku, koupili si psa a druhého zdědili.

Ráno jsme probírali večerní příhodu se Šimonem. Martina mě ujišťovala, že peníze, který mu půjčila, vrátí do naší společné pokladny ze své knížky. Bylo nad slunce jasné, že od Šímy je neuvidí. Přiznala mi, že už mu dvakrát takhle vypomohla, ale vždycky to bylo jen pět litrů. Navíc Soukup tomu klukovi posílá na účet desítku měsíčně. Takže ten mladej je zralej na léčení.

„Co až přijde příště a bude chtít kilo?“ zeptal jsem se v obavě nad další možnou návštěvou.

„Musím to říct tátovi a něco vymyslíme,“ uklidňovala mě plánovanou strategií a svým psychologickým vzděláním.

Martinin otec má hospodu. S pomocí Zdeňkovy stavební společnosti jsme ji nedávno zmodernizovali a rozšířili její užitnou plochu, která vzhledem k fantastické kuchyni jeho nové manželky Marušky Kudláčkové nebyla kapacitně dostačující. Pravdou je, že Kudla už nevaří sama, Karel najal kuchaře a dělají denně minimálně tři hotovky. Na jídelníčku je teď mimo to i několik cenově dostupných minutek.

„Deny, telefon.“

„Cože?“

„Zvoní ti telefon.“

„Já ho neslyším.“

„Bože, ty jsi hluchon. Máš ho v koupelně.“

Šel jsem na určené místo, a co myslíte? Byl tam.

„Čau, brácho,“ oslovil mě Filipes našim klasickým pozdravem. „Se taky neozveš, ty stará vojno.“

„Zdar, ty kanče,“ nenápadně jsem mu znovu připomenul jeho úlet.

„Jak se máte?“

„Dobrý, co u vás doma? Jak se má oblíbená Viktorka?“

„Začíná trochu zlobit, všude leze a nechce spát.“

„Tak to je celá ty. Hele, jestli máte chuť, tak se o víkendu zastavte.“

„To asi ne, Helča je s malou u rodičů a vrátí se až v úterý. Ale od pondělí mám dovolenou, takže můžeme i v tejdnu.“

„Tak dej včas vědět, aby byla i Martá doma.“

„Neboj, na mě se můžeš spolehnout.“

„Ok, oznámím to paní domácí,“ ukončil jsem náš rozhovor.

„Ty máš nějakou paní domácí?“ otočila se na mě Martina od mixéru a její pohled se nezdál úplně zamilovaný.

Ze zadu jsem ji objal, políbil ji do voňavých vlasů a nenechávýma rukama jí zkoumal hrudní oblast.

„Proč máš podprsenku?“ Zklamaně jsem ukončil aktivity spojené se svými nízkými pudy.

„To občas paní domácí nosívají, víš?“ odpálkovala mě a poplácala po tváři.

6

♀

Zase mě pobolívá břicho. Vloni jsem si docela užila, protože jsem měla vřed na žaludku. Já, která se stravuju tak zdravě, jak jen to jde. Nejsem zase radikál, abych jedla všechno syrový, byla veganka nebo něco takovýho pomatenýho, ale necpu se tlustým vepřovým a brambůrkama jako ten můj blázen. Držím si už x let váhu plus mínus dvě kila. Ale radši si zobnu tu pilulku, co mi ještě zbyly v lékárnice. Denyho zatím nebudu strašit, zase by mě honil po všech plzeňských nemocnicích. Mám ráda, když se o mě stará, ale on to někdy vyžene do takových extrémů, až to přestává být příjemný.

Sice to máme k Námořníkovi kousek pěšky, ale radši jsme vzali auto, protože jsem tátovi nabídla, že jim můžeme zajet něco nakoupit. Můj otec seděl u stolu štamgastů a koukal s nimi na záznam nějakýho tenisu. Hromada hostů je z blízkého okolí a chodí sem velice často na různé sportovní přenosy. Vlastně se dá říct, že to tu někdy funguje jako takovej sportbar.

„Ahoj, táto, co se tady poflakuješ?“ zpražila jsem ho hned na uvítanou.

„Nazdar, děcka,“ neskrýval radost a ztěžka se zvedl ze židle.

„Co ti je?“ pomohla jsem ho podepřít.

„Ale, vzaly mě záda, včera jsem hledal ve sklepě barvy a nějak jsem si s nima hnul.“

„Ach jo. Člověk vás tu nemůže nechat chvílku samotný,“ posteskla jsem si.

„Jo, holčičko, už mi není patnáct, každé rok je cítit. Nazdar, Denisi.“

„Ahoj, Karle, jak to jde?“ pozdravil způsobně můj přítel.

„Až na ty záda dobrý. Večeřeli jste? Maruška má koprovku.“

„Ty jo, tu bych si asi dal,“ sbíhaly se Denymu sliny a nahlídnul do kuchyně. „Maruško, dáš mi jednu koprovou?“

„To víš, že jo, ty zeťáčku,“ usmála se moje macecha. „Kolik chceš knedlíků?“

„Když to neuvidí Martina, tak šest. Ale ne nějaký mrzáky,“ pošeptal nenápadně, ale tak abych to slyšela.

Maruška je Denisova bývalá spolupracovnice z obchodáku, kde dělal skladníka, než přišla ta výhra. Ona tenkrát šéfovala lahůdkám, a zatímco Denyho odchod byl nasnadě po nečekané finanční injekci, Maruška odešla kvůli neoprávněnému načtení ze schodku inventury jejího oddělení. Jako bývalé kuchařce jí ten můj nabídl práci u táty, kterou nečekaně proměnili ve vážný vztah. Po návratu z dovolené na lodi, kterou jsme jim dopřáli, nám společně s pantátou oznámili, že se během letošního roku hodlají vzít, což taky dodrželi.

O víkendu si udělám vždycky aspoň hodinku pro sebe a obvolávám kámošky. Ten poslední telefonát ale nebyl vůbec

příjemnej. Ten s Vandou. Ta holka je v pěkných sračkách. Nikdo z okolí netušil, že bydlely s mámou na ubytovně. Za poslední peníze zaplatila kremaci a včera jí nájemce doručil výpověď z nájmu a dlužnou částku, kterou má do konce června zaplatit.

„Myslel jsem, že ta fyzioterapie ji musí živit celkem dobře,“ pozastavil se Denis nad informací, kterou jsem mu předala.

„No, domnívám se, že to žádná velká hitparáda není,“ opravila jsem jeho vizi. „A v posledních měsících padly všechny jejich úspory na matčiny léky. Taky Vanda vůbec netušila, že máma neplatila už dlouho nájem, což ji včera asi dost odbouralo.“

„Chceš jí nějak pomoci?“ zeptal se mě.

„Deny, musíme jí pomoci. Nabídla jsem jí, že jí na tu činži půjčíme, ale ona už potom jen brečela a pak mi položila telefon. Mám strach, aby neudělala nějakou blbost.“

„A víš, kde přesně bydlí?“

„Adresu nemám, ale kolik může být v Třemošný ubytoven? Zavolám ještě jednou Michale, jestli neví.“

♂

V autě cestou do malého městečka za Plzní Martina vygooglovala polohu pravděpodobného Vandina bydliště. Když jsme zastavili před vytipovaným nevzhledným objektem na kraji obce, začalo trochu bouřit. Před ubytovnou posedávalo několik výrostků a bez velkých okolků si před námi podávali brko. Vešli jsme dovnitř zápachající chodby a pokoušeli se najít nějaký seznam nájemců. Marťa vytočila Vandino číslo, ale nezvedala to. Vrátili jsme se ven a já oslovil skupinku hlučících pubertáků.

„Mládeži, nevíte, kde bydlí Vanda Zemanová?“

Jedna z dívek zvedla hlavu a smála se jako pomatená. Bylo jasné, že ta tráva slušně zabrala.

„To je ta malá pěkná bloncka?“ zeptal se kluk s poďobaným obličejem a potáhl z cigarety.

„Ano, to by mohla být ona,“ vložila se Martina do těžce vypadající konverzace.

„Jo, ta tu bydlí. Ale odešla,“ vypadlo z pravděpodobného šéfa téhle divné skupinky lidí.

„A nevíš kam?“ zeptala se bleskově Marťa.

„Možná vím,“ řekl tajemně a z jeho pohledu bylo znát, že ta informace má nějakou cenu.

Vrátil jsem se do auta a z přihrádky vyndal zelenou bankovku, kterou jsem mu podal.

„Šla asi do krámu, v tašce jí cinkaly nějaký flašky,“ procedil mezi nevzhledně vypadajícími zuby a zastrkoval si stovku do ošuntělé bundy, přičemž rukou ukazoval asi směr, kde byl obchod.

Zamkl jsem auto a vydali jsme se vytipovaným směrem.

„Nebo šla možná do kontejneru se sklem,“ volal za námi malej tlustoch a smál se stejně debilně jako jeho přiblblá kamarádka.

„Pojď, kašli na ně,“ vzala mě Martina za ruku, když jsem se instinktivně otáčel a měl chuť tu jejich drogovou sešlost rozpráshit.

Vandu jsme potkali před obchodem, kde vracela nákupní košík a snažila se pobrat nákup.

„Martino, co tu děláte?“

„Přijeli jsme pro tebe,“ objala ji Marta, přičemž Vanda vypadala hodně zmateně.

„Já někam jedu?“

„Jo, pojeděš k nám. Nenecháme tě samotnou v týhle díře.“

„Počkejte, to nejde,“ koktala nechápavě. „To nemůžete.“

„Vandi, sbal si věci a budeš u nás. Já tě tu nenechám,“ naléhala Martina a vzala Vandě z ruky tašku s nákupem.

„Ne, to nejde. Denisi?“ otočila svůj okouzující a zároveň zmatený zrak ke mně.

„Budeme rádi, když pojeděš s námi. Neměla bys bejt teď sama,“ přitvrdil jsem v argumentaci a očima ji přemlouval. „Parkujeme před ubytovnou. Počkáme, až si vezmeš věci, a jedeme.“

Martina šla s Vandou dovnitř a já zatím kontroloval obchůzkou svoje auto, jestli mi s ním ty fetky něco neprovedly. Nastoupil jsem dovnitř a pustil si rádio. Po dvaceti minutách byly holky venku. I když začínalo pršet, ještě se u dveří ubytovny zastavily a něco řešily. Pak vzala Martina Vandu za ruku a táhla ji směrem k autu. Hodila do kufru dvě tašky a sedla si s ní dozadu.

„Já jsem pořád v šoku,“ řekla tiše Vanda a zapřela se hlavou do sedačky.

Martina ji hladila po ruce a něco jí šeptala do ucha.

„To ne, já teď vůbec nepiju,“ podívala se Vanda na Martu.

„Těhotná nejsi, ne? Tak si něco dobrýho dáme,“ rozhodla Martina a já opatrně vyjel na rozbitou asfaltovou silnici.

„A celej vršek máš pro sebe,“ slyšel jsem říkat Martinu, když s Vandou scházely z patra po schodech dolů.

„Hele, lidi, to fakt nebylo nutný,“ nesměle postávala Vanda v obýváku se zkrříženými rukama na prsou a hladila si paže. „Jsem nějaká vymrzlá.“

„To rozhodně bylo nutný a už nechci nic slyšet,“ utnula její řeč Martina a vyzvala ji, ať si sedne.

„Donesu víno, dáš si, Deny, s náma?“

„Mně vezmi prosím pivo,“ otočil jsem hlavu za Martinou a zadíval se do Vandiných očí.

„Denisi, to nebude dobrý,“ zašeptala a sedla si naproti mně do křesla. Do křesla, ve kterém přede mnou nedávno seděla nahá.

„Bude to dobrý, neboj,“ uklidňoval jsem ji. Nebo spíš sebe?

Když mi před časem holky z gymnastiky přišly osobně poděkovat za sponzorský dar pro jejich klub, přeskočilo mezi námi s Vandou něco, co jsme si ani já, ani ona nedokázali racionálně vysvětlit. Já vlastně trochu jo, protože tohle maličké blond'até koťátko člověk nemůže nemilovat na první dobrou. Ten večer, co nás holky vytáhly tancovat, se Martina dost opila a já skončil s Vandou na našem gauči. Nedošlo sice na klasický sex, ale můj penis a její ústa se společně dost dobře seznámily. Od našeho románu jsem s ní nemluvil a snažil se tuhle černou šmouhu na své duši vytěsnit ze svědomí. Teď to tu bylo znovu.

Holky vymlaskly flašku červenýho a Vanda mezitím asi stokrát děkovala, co jsme pro ni udělali.

„Lidi si mají pomáhat a dělat dobrý skutky, no ne?“ utěšovala ji Martina, protože Vanda měla pořád kapesník u očí.

„Já vám tady budu akorát zaclánět,“ poňukávala a ubezpečovala nás, že se brzo vrátí zpátky.

„Na to zapomeň, do té díry tě už nepustím,“ rezolutně rozhodla Martina a slíbila, že něco vymyslíme.

„Vy jste na mě tak strašně hodný, fakt si to nezasloužím,“ opakovala několikrát Vanda a pokaždé se na mě provinile zadívala svýma nádhernýma, ale unavenýma kukadlama.

„Jsem ráda, že jsme to udělali,“ řekla Marta, když jsme uléhali. „Dám jí peníze na ten dluh a pomůžeme jí najít nějaký bydlení.“

„Jo, to by bylo hezký. Otázka je, jestli od nás bude chtít pomoci, byla dost urputná,“ přitulil jsem se ke své princezně a s rukou pod její peřinou jsem jí naznačil, že dobrých skutků ještě dneska nebylo dost.

„Ale potichu, Deny, ať nemá Vanda před spaním ještě trauma, že je tam sama.“

„Před chvilkou jsem slyšel nahoře téct vodu, a jestli se koupe tak dlouho jako ty, tak můžeme klidně nahlas a dvakrát.“

♀

S Vandou už se známe spoustu let. A známe se dost dobře. Hodně dobře. Tak dobře, jak se znají většinou milenci. Ani já, ani ona nejsme lesby, to určitě ne. Aspoň mluvím za sebe. Nicméně před lety, když jsem po čtyřleté známosti tragicky přišla o Tomáše, jsem byla psychicky na dně a Vanda byla jako nejlepší kamarádka nablízku. Nakonec tak nablízku, že jsme se spolu několikrát milovaly. Nejdřív jen hlazení a nějaký nesmělý polibky. Pak jsme spolu po jednom večírku skončily ve sprše a později i několikrát v posteli. Vanda se nakonec přestěhovala na čas do Prahy a našla si tam přítele. Volaly jsme si a psaly, ale tu kontaktní kapitolu jsme obě považovaly za uzavřenou.

Když jsme ráno vstali, Vanda už se snažila v kuchyni připravit snídani. „Dáváte si něco speciálního, nebo bude stačit toust se šunkou a sýrem?“ ptala se roztomile rozcuchaná dívka v dlouhé košili, která pořád dostatečně odhalovala její pěkné štíhlé nožky.

„Vandi, to nemusíš. Denis si toust určitě dá, ale já tam mám vločky s jogurtem. Ty si dej, na co máš chuť.“

„Ne, děkuju, já si dám jen kávu.“

„Nejsou Vánoce, zlatý prasátko stejně neuvidíš,“ zavtipkoval Denis.

„No, jestli sníš všechny ty tousty sám, tak se bude moct podívat na tebe,“ setřela jsem ho a poplácala jeho mírně vystouplé břišní partie.

„No no, to je nafouklý hlady,“ snažil se omlouvat svůj rostoucí pupek a pokusil se ho před návštěvou zatáhnout.

„Koukej se najíst, Denis se s tebou rád rozdělí, vid', miláčku?“

„Ano, lásko. Zrovna jsem se tě chtěl zeptat, jestli mám vůbec hlad?“ rozesmál od včera poprvé Vandu svou oblíbenou filmovou hláškou.

Po obědě se zastavila Denisa se Zdeňkem a jejich společným miláčkem.

„Vy máte uklízečku?“ ptala se Deni, když viděla Vandu, jak utírá linku po společném obědě.

„Nemáme, to je moje kamarádka, která momentálně nemá kde bydlet,“ vysvětlila jsem jí a vzala jí z ruky to rozkošný voňavý miminko.

Když jsem se jala Zdeňkovi představit Vandu, rozsvítily se mu oči.

„Vando, dobrý den. Pamatujete se na mě?“

„Dobrý den. Já si nejsem jistá, měla bych?“

„Dva nebo tři roky zpátky jste mi zachránila záda. Do dneška cvičím tu sestavu od vás a všude chválím vaše zlaté ruce,“ rozplýval se Zdeňk, což samozřejmě neuniklo bystrému oku Denyho sestry.

„Tak vy se znáte?“ zapojila se nenápadně do jejich hovoru a sledovala obezřetně Vandinu reakci.

„Asi bych si vás měla pamatovat, pan Sedlák, že jo?“

„Skoro. Sedláček. Ale to nevadí. Moc rád vás zase vidím. Ještě jste v tom Koloseu?“

„Pořád.“

„Tak to je dobře, někdy bych se u vás určitě objednal. Preventivně.“

„To budu samozřejmě ráda, zavolejte.“

„A kde se tady vůbec berete?“

„To je taková dobročinná akce Martiny a Denise, včera mě unesli, aby nebyli v tak velkém domě sami.“

„Takže vás adoptovali?“

„No, něco podobného,“ usmála se Vanda.

„Zdendo, nechceš si dát s bráchou pivo?“ přitočila se ke dvojici Denisa a naznačila svému příteli, že by bylo namístě ukončit tuhle konverzaci.

„To je moc dobrý nápad, dáte si jedno s námi, Vando?“

„Ne ne, děkuju, já na to moc nejsem,“ uklidnila Denisu svou odpovědí naše návštěva.

„Marti, nezdálo se ti, že ji balil?“ táhla mě stranou Denisa a otáčela se na Vandu.

„Deniso, to fakt ne, normálně si povídali.“

„Jo? A viděla jsi, jak se při tom tvářil?“

„No to jsem neviděla, ale myslím, že to zbytečně řešíš,“ uklidňovala jsem ji a vrátila jí trochu poňukávajícího Lukáška.

9

♂

Grog se mi docela povedl, i když si holky stěžovaly, že je nějakej silnej. Vanda znovu nezapomněla poděkovat za krásný den a vyprávěla, jak trávila dlouhé dny na ubytovně. V momentě, kdy si odskočila na záchod, položila na stůl před její křeslo Martina obálku.

„Na stolku máš od nás dárek,“ řekla Martina Vandě po návratu.

Ta malá okatá blondýnka se zmateně podívala na obálku a kroutila hlavou. „To nejde, já nejsem zvyklá dostávat dárky.“

„To Vandi neřeš.“

„Úplně se bojím to otevřít.“

„Tak já ti pomůžu,“ sedla si Martina vedle ní.

V obálce bylo šedesát tisíc a klíče od domu paní Jíchový.

„Kriste pane, to nemůžete.“

„Můžeme, fakt můžeme. Ty peníze máš na ten dlužnej nájem a klíče jsou od volnýho domu kousek od nás. Zejtra se tam dojdeme podívat a ty tam můžeš zůstat, dokud si něco sama nenajdeš.“

Martina byla dlouho nahoře v pokoji u Vandy. Převážnou část doby ji tiskla k sobě a utírala jí nos, pak jí vysvětlovala, že přátelé jsou od toho, aby si pomáhali, a nakonec ji uhladila až do usnutí.

„Ta holka je úplně emočně v pytlí,“ řekla mi, když se soukala ke mně pod peřinu. „Nejdřív brečela kvůli mámě, pak kvůli bydlení a

nakonec proto, jak jí pomáháme. Budu si ji muset vzít trochu do parády.“

„Hlavně abys ji nedorazila.“

„To dám, tys byl taky pole neorané a podívej dneska.“

„Cože? Ty děláš ty svoje pokusy i na mně?“

„Samozřejmě, miláčku.“

„Já tě asi zmučím.“

„Dělám si legraci, ty jsi vyrovnaná osobnost, na tebe bych si netroufla.“

„To máš štěstí. Ale stejně tě zmučím, radši preventivně.“

„Já ani nevím, kde teď brácha je,“ svěřovala se nám Vanda u snídaně. „Někde ve Švédsku nebo ve Finsku. Nemůžu mu ani dát zprávu, že máma už nežije, nemám na něj žádný kontakt.“

„A co když zkusíme ministerstvo zahraničí, třeba by se ho přes ně povedlo najít?“ uvažoval jsem společně s Vandou, když se Martina odešla vykoupat.

„To nevím, možná pět let o něm nemám žádnou informaci.“

„A zkoušela jsi ho během té doby nějak hledat?“

„Asi před rokem jsem potkala jednoho z jeho kamarádů a ten mi právě řekl, že s ním pracoval ve Skandinávii.“

„No tak vidíš, aspoň nějaká stopa.“

„Co řešíte?“ objevila se v kuchyni Martina s ručníkem, kterým si sušila vlasy.

„Přemýšlíme, jak najít Vandina brácha,“ zapojil jsem Martu do naší debaty.

„A nemá Facebook nebo Twitter?“

„Nic takovýho jsem nenašla.“

„Vrhne se na to a zkusíme rozhodit nějaký sítě,“ slíbila Martina.

„Tak, holky, oblíkat, jdeme na ten barák.“

♀

„Kriste pane, co budu v tak obrovským domě sama dělat?“ rozhlížela se Vanda po místnostech bývalého domu naší susedky, a to ani ještě nebyla v patře.

Zařízení domu bylo postarší, místy ošuntělé, některé pásy tapet na zdech se odlupovaly, a i když jsme nechali částečně pootevřená okna, byla tu cítit zatuchlina.

„Dáme zatím do kupy kuchyň a ložnici, abys tu mohla nějak rozumně fungovat,“ nabídla jsem Vandě, která se uprostřed obýváku rozpačitě držela za ramena a vypadala zase trochu zmateně.

„Já nevím, jestli se tu nebudu sama bát,“ dívala se střídavě na mě i na Denise.

„Tohle je klidná a bezpečná čtvrť,“ uklidňoval ji Deny.

„Vandi, vyházíme klumpy, vystěhujeme spodek, vymalujeme a pak koupíme nějaký vybavení,“ představila jsem jí náš plán, který jsme s Denym ukuli.

„To nemusíte.“

„My jsme se stejně chystali ten dům připravit k prodeji, což se bez nějaký modernizace neobejde,“ vysvětlil jí Denis. „Ségřin přítel má stavební firmu a už nám na to kývnul.“

„Než to bude obyvatelný, zůstaneš u nás,“ vzala jsem ji kolem ramen. „A neřvi, velký holky nebrečí.“

„Já... já nejsem velká holka,“ třásl se jí hlas mezi vzlyky a z jejích velkých modrých očí se koulely malé lesklé slzičky.

„Denis se na to vrhne i s Filipem, a to budeš koukat, jak to bude lítat. Stejně nemá celý dny co dělat.“

„No jistě!“ použil Deny zase hlášku z jednoho ze svých oblíbených filmů.

Sedli jsme si na zahradě na houpačku a beze slova jsme se rozhlíželi po zarostlém a neudržovaném pozemku. Takhle nějak to vypadalo u nás, když jsem se k Denisovi stěhovala. Soustředěné ticho rozříznul Denisův telefon.

„Čau, brácho,“ pozdravil svého nejlepšího kamaráda. „Ne, nepil jsem... Teď, myslíš...? Jo, tak jo, já za chvíli dorazím.“

Filip chce překvapat Helenu a koupil nový lustr do obývacího pokoje, jenže ho potřebuje pomoci pověsit a údajně mu to vůbec nejde. Doufám, že Denise nenechá připojovat kabely, protože jinak vyhoří celý panelák.

Zavřeli jsme barák a vrátili se k nám. Deny se jen napil a odskočil si na záchod. Já už jsem si zvykla, ale stejně nedokážu pochopit, proč si nezavírá dveře, když čůrá. Jeho proud moči dopadající do mísy se rozléhal po celém domě.

„Denisi, nemůžeš se tam zavřít?“

Vanda se na mě podívala a suše poznamenala: „Bud' ráda, že to dělá do záchodu, Pavel močil zásadně do umyvadla.“